

si se postaral, kjer si že bil. — Zdaj pa moram domov. V svojo kočo. Že tri leta sem vdova, brez otrok, in čisto sama moram skrbeti zase. Če te kdaj pot nanese mimo, se pa kaj oglasi.«

In starka je zadela zopet butaro na hrbet ter lezla po stezi navzdol iz gozda.

Dolgo sem stal in gledal za njo. Jelarjeva Zal-ka? Mlada, cvetoča deklica nekoč, zdaj pa starka s tresočimi rokami in nogami, z velim obrazom in nagubano kožo. Kako hitro zvene cvetje, kako naglo zbeži mladost!

Počasi sem krenil dalje skozi gozd; tisti dan sem prvič čutil, da sem starec, upognjen in kašljajoč.

Janko Leban:

Pes, rešitelj življenja.

Dojdi vendar z malo Anico eno uro na izprehod, vreme je tako lepo!« Tako je dejala gospa sodnikova pestunji. Ta si ni dala dvakrat reči. Oblekla je sodnikovo hčerko Anico in kmalu je bila z njo v mestnih nasadih. Tam je našla še več svojih tovarišic z drugimi otroki. Minka — tako je bilo pestunji ime — je sedla na klop ter se jela razgovarjati s svojimi znankami. Mala Anica se je pa igrala v pesku blizu vodometa, in pestunja se je le malo brigala za njo. Sreča je bila za Anico, da je za njima pritekel tudi domači pes Čuvaj. Zvesta žival je sedla k mali Anici in ni očesa odvrnila od nje. Čuvaj je lovil žogo, ki jo je metala Anica od sebe, ali pa je legel v pesek, in Anica ga je valjala po pesku. Kmalu pa je spet čujoč stal pred Anico ter gledal, kako se deklica igra s peskom.

Pestunja Minka je Anici prinesla kos maslenega kruha ter je potem zopet šla k svojim prijateljicam, da se z njimi šali in smeje. Tedaj pa priko-

raka po bližnji ulici z godbo na čelu polk vojakov. Minka steče gledat vojake in pusti Anico samo pri vodometu.

Mala Anica se je bila v tem naveličala igre s peskom. Zahotelo se ji je, da pljuska po vodi. Toda vodometov rob je bil precej visok, tako da deklica ni mogla gor. Anica pa si je vedela pomagati — bistra glavica! Vzame podnožnico, ki je stala tam blizu, pa jo nese k vodometu ter stopi nanjo. Hej, to je bilo veselje! Pa zagleda v vodi svojo kodrasto glavico! Hoče jo prijeti in — štrbunk, pade v vodo! Nemarna Minka pa ne sliši njenega vika. Bila je preoddaljena. Ubogi otrok bi bil utonil, da ni bilo zraven Čuvaja. Zvesta žival je pazljivo in, skoro bi rekel, skrbno opazovala, kako je Anica plezala k vodometu in padla v vodo. Čuvaj takoj skoči za deklico, jo zagradi za krilo ter potegne iz vode. Kriče in jokaje leži otrok na zemlji, ko pride nezvesta pestunja in vidi, kaj se je zgodilo. Posuši brž otroka, ga tolaži ter nese v naročju domov. Ko pa sodnikovi zvedo, v kaki nevarnosti je bila Anica, takoj odslovijo nezvesto pestunjo. Zvesti pes Čuvaj je pa še danes pri njih. Imajo ga še veliko rajši kot prej: gladijo in božkajo ga vsak dan.

Frančiška Zupančič:

Pripovedka o angelčku s strtimi perutnicami.

Bil je v nebesih angelček, ljubkega telesa, z rjavimi kodrci na glavi in zlatimi perutnicami. Ta je bil nekoč na zemlji malo načuden deček, a dobrega srca. Padel je ob neki neizgovestosti z jablane in si je zlomil tilnik. Hudo je trpel ter umrl. Stvarnik ga je vzel med krilatce, a ta angelček se ni mogel privaditi rajskemu življenju.

Trgal je cvetice po nebeških livadah. Ostal je tudi kot angelček — malo načudenček. Kadar so skle-